

представителъ при Портата, Лобановъ, се опиталъ да изтръгне българитѣ отъ влиянието на католицизма, обещавайки имъ покровителство.

Държането обаче на руситѣ, особно на руското посолство въ Цариградъ, не се харесало на нѣкои срѣди, особно на в. „България“, който виждалъ въ всѣка негова постѣпка враждебенъ актъ къмъ българитѣ. Този вестникъ съ твърде злъченъ езикъ бичува руската политика, православието, русофилитѣ-българи.

„Кой е онзи, който най-много тѣпчи подъ краката си началата на едно истинско и здраво Православие? — пита „България“. — Не сѣ ли сичкити тия агенти, мними Православни? Думата Православие добръ звѣнти на ухото на нашити Българи, а тия агенти, мними Православни, повтарятъ непрестанно думити Православие и Православна вѣра.

До сега ни лѣжахъ съсъ тия хубави имена, които ний тачимъ и които имамъ право да тачимъ. Нѣ още малко врѣме и ний ще видимъ, че това не е ли една кафежийска музика въ устата на русо-фанариотскити агенти“. (бр. 4, г. IV, 1862).

Колко остри сѣ били нападкитѣ на „България“ срещу православието личи отъ факта, че рускиятъ посланикъ Лобановъ е правилъ енергични постѣпки предъ Портата за вземане строги мѣрки срещу вестника и наказване редактора му. Портата си правѣла оглушки, тъй като отъ тази кампания тя можела да извлѣче само полза: православниятъ елементъ отслабвалъ . . .

По въпроса за православието „България“ влиза въ остра полемика съ „Цариградски вѣстникъ“ и „Български Книжици“, които сѣ на противно мнение. Въ тази полемика се очертаватъ ясно дветѣ течения всрѣдъ българската интелигенция. Едното за революционенъ, другото за еволюционенъ начинъ за действане въ борбата за отдѣляне на българската църква. Успоредно съ борбата срещу патриаршия и панславизъмъ, срещу православието и руската политика, „България“ напада чорбаджиитѣ, които счита за тѣхни вѣрни привърженици, за тѣхни слѣпи орждия.

„България“ не е единъ строго пропаганденъ листъ, а общественъ органъ въ пълната смисълъ на думата, който не се занимава само съ развоая на църковната борба, но и съ голѣмитѣ политически проблеми въ Западна Европа и Турция. Значителенъ дѣлъ заематъ допискитѣ отъ страната, въ които се разглеждатъ въпроси въ връзка съ развоая на църковната борба, училищното дѣло, книжнината и др.

„България“ се занимава и съ филоложки въпроси. Отрича качества и значението на гръцкия езикъ, обявява се противъ изучаването му въ училищата и, подъ влиянието на католицизма, разбира се, препорѣчва латинския. Омразата си къмъ Русия изразява и по отношение на нейния